

Kapitaler paa en vis bestemt Maade, er baade Udvalget, der har med denne Sag at gjøre, og Thinget, der derefter faar Sagen under Behandling, opfordret til at nedlægge Indsigelse, naar den findes saa ubegrundet, som Udvalgets Flertal har været enigt om at finde den Slags Paa-stande som den hele her opstillede om Besjæftelsen til at laane ud paa 6 pCt. og med en Tilbagebetalingsfrist paa to Aar. Jeg har ikke villet undlade at gjøre disse Bemærkninger, som Lovforslaget giver en nærliggende Opfordring til, og som synes at staa i temmelig stærk Forbindelse med denne Sag; men jeg skal især ikke komme nærmere ind paa de Spørgsmaal, som grænde op til det her foreliggende. Jeg antager, at Rigsdagen ad andre Veie og til en anden Tid vil faae fuldstændig Leilighed til at bedømme Ministeriets Dispositioner her baade med Hensyn til Kommissionens Nedsættelse, og hvad den Bemyndigelse angaar, der er givet Kommissionen, og med Hensyn til de 500,000 Kr., som Finanzministeren paa egen Haand har sendt over til Bestindien, og jeg antager, at der da vil blive Leilighed til en Underfølgelse, som maasse ikke paa dette Tidspunkt vilde kunne blive ført igjennem saavidt, som det i og for sig er nødvendigt og rimeligt. Jeg antager, at vi ogsaa i Forbindelse dermed vilde faae en Forklaring af dette særegne internationale Forhold, som skal være opstaaet mellem vore Landsmænd paa St. Croix og en anden Regjering. — Hvad selve Lovforslaget angaar, skal jeg gjentage, at det har staaet for Udvalget saaledes, at det i og for sig er en moderat Fordring, der her stilles til Understøttelse af de virkelige Erængende i Frederikssted. I saa Henseende synes ialtsald jeg, at den første Understøttelse, der er foreslaaet givet som Gave, er nok saa vel motiveret som den, der gaar ud paa at uddele 50,000 Kr. som Laan til de Skabelidte i Frederikssted. Efter det, vi erfare af Kommissionens Virksomhed derovre, er der overhovedet paa St. Croix meget ringe Tilbøjelighed til Laan; det Æneste, som der er en ublandet Tilbøjelighed til, er Laan, som ikke betales tilbage igen; men paa den anden Side er der ikke stor Risiko ved at give den høitærede Finanzminister den Bemyndigelse, som han her søger under Nr. 2 i Lovforslaget. Jeg skal tillige, at denne Bemyndigelse er dog forsaavidt benyttet af Kommissionen derovre, som det er oplyst, at der er ublaant 4,000 Dollars. Ganste vist veed jeg ikke saanlig, thi det fremgaar ikke af Motiverne, om disse 4,000 Dollars ere ublaante paa de Betingelser, som findes her i Lovforslaget, eller paa de Betingelser, som Kommissionen oprindelig stiller i Henshold til Ministeriets Skrivelse til Kommissionen. Men i ethvert Tilfælde antager jeg, at disse 4,000 Dollars ere medindbefattede i de 50,000 Kr., som der her er Tale om, saaledes, at hvis dette Lovforslag vedtages, har Ministeriet Bemyndigelse

til at oversføre dem paa de nye Betingelser, som foreslaas her i Lovforslaget (Ivermøes: Det er en Feiltagelse!). Det ærede Medlem fra Bestindien siger, at det er en Feiltagelse; jeg haaber da, at det ærede Medlem vil oplyse mig om, hvori denne Feiltagelse bestaar. Et af to maa jo være Tilfældet, enten maa disse Laan være ydede paa de oprindelig fastsatte Betingelser, eller ogsaa maa de være givne paa de her i Lovforslaget nævnte, og det vil være af Interesse at faae at vide, hvorledes Forholdet virkelig er. Jeg vil bemærke, at, forsaavidt der er Spørgsmaal om, hvorvidt Ministeren er bemyndiget til at ublaane paa den ene eller en anden Betingelse, er dette ikke uden praktisk Interesse, idet der i Virkeligheden er gjort en delvis Anvendelse fra Kommissionens Side af denne Bemyndigelse. Spørgsmaalet er altsaa ikke blot theoretisk, men har ogsaa praktisk Betydning. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Bille: Det synes, som om den ærede Ordfører var særdeles glad over den helbige Bending, som denne Sag har taget, naar man sammenligner det nærværende Lovforslag med det, som var forelagt i December Maaned. Hvis Udvallingen virkelig er saa heldig, turde dette dog maasse for en ikke ganske ringe Del skyldes den Omstændighed, at Ministeriet tog den fremkaldte Krisis paa den Maade, som det gjorde. Det kan gjerne være, at, hvis dette ikke var sket, havde Sagen stillet sig betydelig mindre fornøielig, end den nu efter den ærede Ordførers Fremstilling har gjort. Den ærede Ordfører illædte sig idag en ganske ny Skikkelse ved den store Tilbøjelighed, han havde til at se Alting rosenrødt. Blandt de forskellige Glæder, han saaledes havde ved Lovforslaget, var ogsaa den, at Ministeriet nu selv havde bekvæmet sig til at gaa ind paa den Kommission, som vi i sin Tid havde hørt Tale om i Rigsdagen (Hørup: Det var en anden). Ja, det var rigtignok saa temmelig en anden, der den Gang var foreslaaet, og det tyder virkelig paa en høj Grad af Nøisomhed hos den ærede Ordfører, at han af den Omstændighed, at Ministeriet har udsendt en af det selv uafhængig og udenfor Thinget valgt Kommission til Bestindien, har fundet Anledning til Glæde. Naar den ærede Ordfører imidlertid har været saa glad ved dette Fremstridt, vilde det have været ønskeligt, om denne Glæde havde ledet ham til at sælde en noget lempeligere Dom om forskellige Ting denne Sag vedrørende, end han har gjort. Men herom tilfalder det ikke mig at tale videre, det vil blive Regjeringens egen Sag at imødegaa de mere eller mindre velvillige Antydninger, der kom fra den ærede Ordfører. For Udvalgets Mindretals Bedkommende stiller Sagen sig saaledes, at den Hjælp, som forlanges i Form af Gave, er saa overordentlig lille, saa særdeles besteden, at